

Презвитер Добрейшо!

Сънуваше ли? Какво диреше духовникът тук? Кой го бе изпратил? Защо?

Ръцете и краката му отмаляха, сякаш се бе дигнал от дълга, тежка болест. Какво щеше да чуе? За кого? Искаше му се никога весителят да не отваря уста. Да замръзне там, да пусне корен и да не се подвижи от мястото си. Ала презвитерът падна на колене пред него, сълзи избликнаха в отчаяните му очи. Той дигна несмело ръка към царя, сякаш просеше милост, че ще каже такива страшни словеса

- Царица Анна почина!

И закри лице, сведе чело до земята.

Никой не смееше да диша. Като каменни изваяния войводите стояха на местата си, безсилни да надвият обхваналото ги вълнение. Като че някоя тежка ръка бе запечатала устата им, та не можеха да изтръгнат от сърцето си нито една дума, нито една въздишка. Никой не смееше да погледне царя в лицето. Само войводата Драгота и катпан Димитри успяха да се окопитят, приближиха до него, готови да прострат ръце, да го подкрепят, да му помогнат да изживее жестока та вест.

Иоан Асен стоеше неподвижен. Като че ли не можеше да разбере какво са му казали, какво се е случило.

Изведнъж целият български стан се възбуди, изпълни се с глух глъч и припрени стъпки, вестта минаваше от уста на уста, някои не можеха да повярват, други падаха на колене, сваляха шлемове, кръстеха се, надаваха вопли и стенания. След това около шатрите падна тежка тишина. Заглъхна ~~всички~~ всеки шум и говор. Мълчанието скова всички уста в смъртна тъга.

Добрата царица Анна бе умряла...

Тази, която се грижеше като предана майка за народа, тази, която не знаеше покой и друга радост, освен милостта си към болни, сиромаси и недъгави. Тази, която нямаше по-горещ копнеж от